

Hoi,

Voordat je mijn brieven gaat lezen, wil ik je vast waarschuwen. Ik laat me niet altijd van mijn beste kant zien.

Ze gaan over de afgelopen zes weken. Zes weken waarin meer gebeurde dan in het halfjaar dat ik nu op middelbare school zit. Het waren weken waarin ik ontdekte dat wat je schrijft soms gelezen moet worden. Dat ik al heel veel ben. En dat puntjes vanzelf rondjes worden.

Eerst wilde ik mijn brieven hier en daar een beetje veranderen, een zinnetje wegstrepen of zelfs een hele brief in de prullenbak gooien. Dan leek ik toch een stukje leuker.

Maar dat zou niet eerlijk zijn.

Juist door hoe ik het had opgeschreven, zag ik wat er mis was. Wat ik allemaal over het hoofd had gezien. Want het belangrijkste wat je moet weten, is dat deze brieven maar de halve waarheid zijn.

Om de hele waarheid te zien, moest ik ze allemaal laten lezen.

Dat heb ik geweten.

Het was een van de verschrikkelijkste momenten van mijn leven, maar uiteindelijk was ik er verschrikkelijk blij mee.

Daarom wil ik ook dat jij ze leest. En als je ze uit hebt, denk je misschien nog eens terug aan mij, op een moment dat je denkt dat je de waarheid weet – en erachter komt dat het eigenlijk maar het halve verhaal is.

Dus.

Daar gaan we.

Terug naar 7 januari, nu ruim zes weken geleden.

Groeten van Sem Valentijn

Maandag 7 januari

Beste Hazngar,

Ik heb je al een halfjaar lang vrijwel elke dag gezien, maar dat heb ik net pas door, omdat het sinds vandaag niet meer kan. We hebben namelijk een WLW. Dat staat voor Wifi-Loze Week. Leuk ideetje van mijn ouders. Om het nieuwe jaar goed – nee, fantástisch te starten.

Mijn scherm is dus een groot, leeg, zwart vlak in mijn kamer. Toch blijf ik ernaar kijken. Dat gaat vanzelf. Nu denk ik zo'n tien keer per minuut: o ja.

Geen wifi.

Geen *Saga van Hazngar* om te spelen.

Game over.

Echt goed – nee, fantástisch.

Mis je me al?

Ik jou wel.

Groeten,

Sem Valentijn

Dinsdag 8 januari

Beste Hazngar,

Cas – nee, KES – zei vandaag op school dat een WLW een goed voor-nemen is. Dat hij – nee, DIE – best wil meedoen aan zo'n 'digitale detox'. Kes kan dat: iets een andere naam geven zodat het niet meer stom en vervelend is, maar gewoon voor de hand liggend zodat het eigenlijk gek zou zijn om niet te doen.

Kes (ik ga zijn – nee, HUN – naam gewoon heel vaak opschrijven, dan went het sneller) maakte deze week ook hun goede voornemen bekend. Vanaf dit jaar wilde die Kes genoemd worden in plaats van Cas.

Net als digitale detox vind ik Kes een goeie naam. Dat heb ik hem – nee, HEN – ook gezegd.

Maar ik dacht: was Cas stom en vervelend?

Ik vond van niet. Cas is (was?) sinds groep 2 mijn beste vriend. Vorig jaar, in groep 8, zelfs iets meer.

Ik dacht: die digitale detox is volgende week over, maar Cas komt nooit meer terug. Want Cas was een jongen en Kes is non-binair, of 'nonbi', zoals die zegt. Daar werd ik eigenlijk best verdrietig van. Van dat Cas nooit meer terugkomt, bedoel ik.

Daarna dacht ik: misschien lag het altijd al voor de hand dat Cas Kes zou worden. En dan was het gek geweest als Kes Cas was gebleven.

Conclusie?

Als je alleen maar naar een zwart scherm kunt staren, heb je veel te veel tijd om na te denken.

Groeten,
Sem Valentijn

rs Kes heeft het in de kleine pauze ook aan Yuna en Latifah verteld. Ik schrok, maar hij DIE wilde juist dat iedereen het snel wist. Van dat nonbi zijn dus.

Woensdag 9 januari

Beste Haz,
(Ik hoop dat je het goed vindt dat ik je Haz noem.)

Ik kom net terug van Ali.

Kes had een spoedvergadering ingelast voor onze band, The Cast. We moesten een nieuwe naam, vond die, want de C (Cas) was nu een K (Kes). Timor (de T) vond dat we er dan gewoon De Kast van konden maken. Ali (de A) googelde de naam en zag dat die band al bestond. Ik (de S) zei dat we ook The Task konden heten. Niemand kende ons toch nog.

Ali googelde weer. Hij vond een film, een gedicht en een documentaire, maar geen band. 'Het betekent "taak" of "opdracht".' Hij keek op en bewoog zijn wenkbrauwen. 'En wat voor een taak!' Hij pakte zijn drumsticks en ramde erop los.

Daarmee was het besloten.

Kes lachte en zong daarna nog mooier dan normaal.

Thuis was het stil in mijn kamer. Ik keek naar het zwarte gat van mijn scherm en het leek alsof het steeds groter en groter werd. Ik werd er zo onrustig van dat ik er een handdoek overheen heb gehangen. Nu ben ik maar weer de strips van jouw *Saga* aan het lezen.

Helaas kwam ik er niet echt in, want mijn vader (Paul), moeder (Jill), opa (Jan) én mijn broer (Mace) kwamen omstebeurt binnen om zogenaamd iets te vragen, te brengen, te zeggen en te loeren. Terwijl ik heus wel doorhad dat ze wilden controleren of ik echt niet op een scherm zat.

Van mijn vader en moeder snap ik dat wel. Dat is hun taak. Opa kan sowieso elk moment je kamer binnenvallen, dat doet hij al sinds hij hier drie maanden geleden bij ons is komen wonen. Maar Mace?

Misschien is het weer zo'n dingetje waardoor hij voor papa en mama de Verantwoordelijke Grote Broer kan spelen, terwijl hij eigenlijk de Irritante Grote Broer is.

Weet je wat hij net zei toen hij zonder kloppen binnenkwam? Dat het de bedoeling van de WLW is dat ik ook eens mijn kamer uit kom. Hij keek naar mijn posters aan de muur, naar mijn 'kapot suffice' strips, mijn kleren en verkondigde dat ik 'eindelijk eens moest accepteren dat ik al een halfjaar niet meer op de basisschool zat'.

Ik kon natuurlijk zeggen dat ik vandaag mijn kamer al uit was geweest. School. Ali. En vanavond ga ik naar oma. Maar je bent het snelst van hem af als je niets tegen hem zegt.

Dus dat deed ik: stripboek voor mijn neus en mond dicht.

Mace snoof en droop af.

Ik rust mijn zaak.

Overigens vond mijn vader die handdoek over mijn scherm heel slim. Grappig, dat heeft hij nooit gezegd van het laken over mijn spiegel, terwijl ik dat veel slimmer vind.

Toen mijn moeder binnenkwam, zei ze dat ze het zo leuk vond dat ik met de band heb afgesproken – en dat terwijl 'het niet eens weekend is'. Ik hoorde haar op de gang tegen papa zeggen dat 'de wifiloze week werkt'. Ik zei maar niet dat het door Kes' goeie voornemen kwam dat we bij elkaar moesten komen, niet door dat van hen.

Daarna staarde ik heel lang naar de handdoek en stelde me voor dat ik door de vezels naar je toe kon kruipen. Dat ik in de Vallei der Gevallen stond. Precies aan de voet van de berg Sgur Agùn. Mijn huid had een bruingroene gloed, net als de jouwe. Mijn benen waren lang en gespierd. Korte, scherpe slagtanden staken uit de hoeken van mijn mond. Ik klemde mijn hand om een speer, keek naast me – en daar rende jij. Op grote blote voeten, springend van rots naar rots. En ik sprong met je mee. Klaar om eindelijk level 9 uit te spelen: het veroveren van de blauwe lelie.

Nu ga ik met papa voorlezen bij oma Bettie in het verpleeghuis.

Erg belangrijk.

Ik vertel later wel waarom.

Groeten,

Sem

Woensdag 9 januari, 's avonds

Hoi Haz,

In een WLW heb je blijkbaar tijd om twee brieven op een dag te schrijven.

Ik kom net terug van oma Bettie.

Ze is ziek. Al een tijdje. Eerst dachten we dat ze beter was, maar toen kwam het terug. Erger. Thuis ging het niet meer. Vandaar het verpleeghuis. Vandaar dat opa bij ons woont.

Dit klinkt vreselijk, zo in een paar zinnen. Alsof ze als een oud vrouwtje alleen maar ligt te slapen, te wachten tot –

Nee, ik ga het niet opschrijven! Want daar is mijn oma dus nog lang niet aan toe.

Vandaag had ze een roze pet op. Dat stond haar kapot goed, zou Mace zeggen, maar niet zo goed als ze er met haar lange, witte haar had uitgezien. Vorige week had ze een roze doek om. Ze heeft ook een hoedje met glitters en eindeloos veel sjaltjes. Ook allemaal roze. Mijn moeder heeft ze voor haar verzameld. Ze zitten in een doos (roze) met een strik erom (drie keer raden).

‘Goeie pet, oma,’ zei ik toen ik haar een zoen gaf.

‘Dank je. Jij hebt ook een leuke muts op vandaag.’

Ik ging natuurlijk niet zeggen dat het een beanie was, want oma mag gewoon muts zeggen. ‘Vind je?’ vroeg ik. ‘Ruilen?’

Mijn oma keek verbaasd, maar knikte meteen. Ik zag dat mijn vader schrok toen ze haar pet afdeed, maar gelukkig zag oma dat niet. Hij lachte alweer toen ik de pet van oma opzette. Hij stond erop dat hij een foto van ons zou nemen en zei wel honderd keer dat roze mij

ook goed stond. Ik vond dat oma juist best wel wat meer zwart mocht dragen.

‘Misschien in mijn volgende leven,’ zei ze.

Daar schrokken mijn vader en ik samen van, omdat het klonk alsof ze al een beetje klaar was met dit leven, maar oma keek naar onze gezichten en zei dat ze nog *láng* niet klaar was om dood te gaan. Toen wij opgelucht uitademden, zei ze erachteraan: ‘In ieder geval niet tot dat we dit boek uit hebben, want ik vind het een kapot mooi verhaal.’

Daar moesten wij natuurlijk om lachen. De lessen ‘moderne taal’ die ze van Mace kreeg, begonnen te werken.

Het is ook een kapot mooi verhaal. Heel anders natuurlijk dan de *Saga* over jou. Het gaat over een meisje, Stans. Ze wil soldaat worden in het leger van Napoleon. Meevechten. Mijn vader heeft het uitgezocht en ik vond het vanaf de eerste bladzijde geweldig. Vandaag was het mijn beurt en ik las een stuk voor waarin ze wegliep bij de man met wie ze moest trouwen. Een vreselijke oude vent. Ik zat er helemaal in, dus ik ging als vanzelf staan en beeldde de scènes uit terwijl ik voorlas. Toen ze haar man neerstak, bewoog ik in een vloeiende beweging mijn arm naar voren. *Bam!* Ze was vrij.

Mijn oma juichte. Daardoor trok ze bijna het infuus uit haar arm, maar dat gaf niet, zei ze, want op woensdag had ze altijd een leuke verpleegkundige. Ze knipoogde en trok haar wenkbrauwen op, wat een raar gezicht was, want ze heeft helemaal geen wenkbrauwen meer.

‘Weet je,’ zei ze. ‘Ik wil wedden dat Stans...’

‘SPOILERS!’ riepen mijn vader en ik tegelijk. Mijn oma wil altijd raden hoe het verhaal verdergaat en heeft het dan negen van de tien keer goed. Ze grinnikte en zei dat ze haar mond wel weer zou houden. Daarna ruilden we onze pet en beanie weer om en toen papa en ik wegliepen, voelde ik me blij. Door mijn oma. Zij kan dat, zelfs als ze ziek is.

Nu ik dit opschrijf, denk ik: waren er in de tijd van Napoleon ook al nonbi's? Of is Stans trans (klinkt wel goed)? Of lesbisch? Of gewoon een meisje dat daar helemaal niet mee bezig is en gewoon laat zien dat ze alles kan wat ze maar wil?

Ik wil gamen. Ik ga nog even naar de handdoek staren.

Groeten,
Sem

Donderdag 10 januari

Beste Haz,

Ontdekking gedaan: naar een scherm kijken heeft niet hetzelfde effect als naar een handdoek staren. Van het eerste gaat mijn hoofd uit, van het tweede gaat mijn hoofd aan.

Dit is wat ik net dacht: een digitale detox klinkt misschien erg gezond, maar het heeft wat mij betreft vooral ongezonde effecten.

Zo is er veel meer lawaai in huis. En dat geklets begint al bij het ontbijt.

Bijvoorbeeld. Zonder scherm naast zijn bord zat Mace vanochtend minutenlang op te scheppen over welke 'kapot mooie' meid deze week verkering aan hem had gevraagd en welke reden hij nu weer had om nee te zeggen (ze was toch te lang, te klein, had te grote ogen, een te kleine mond, te veel haar...).

Hierdoor zei mijn vader dat het al bijna Valentijnsdag was (het is nog maar 10 januari!), dus dat hij misschien eens verder kon kijken dan die grote ogen, omdat het niet om uiterlijk, maar 'om de liefde' gaat. Hierna nam hij een hap van zijn toast en keek hij naar mijn moeder alsof ze voor hem stond in haar rode jurk met de piepkleine gele vogeltjes. Door die blik begon mijn moeder direct rond te zwieren, alsof ze inderdaad haar rode jurk droeg in plaats van een oud t-shirt en mijn vaders boxershort. Ze wreef door zijn haar en vroeg of hij al *busy* was met haar valentijnsverrassing.

Hierdoor keek mijn opa op van zijn beschuit met gestampte muisjes, zag mijn zwierende moeder en begon het verhaal te vertellen over de allerbeste, origineelste valentijnsverrassing die hij ooit had georganiseerd. Een verhaal dat ik mijn leven lang al hoorde. Oké, het bleef best leuk om mijn opa voor te stellen terwijl hij uit een roze taart sprong in zijn roze zwembroek (mijn oma houdt naast roze ook